

Българският патриарх Даниил отслужи празнична вечерня в чест на св. Николай Софийски

На 16 май, в навечерието на празника на св. мъченик Николай Софийски, в едноименния столичен храм, който се намира на кръстовището на улиците „Пиротска“ и „Опълченска“, бе отслужена празнична вечерня с петохлебие.

Тя бе предстоявана от Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Даниил. Заедно с първойерарха на Българската църква съслужиха архимандрит Йоан – протосингел на Софийска митрополия, ставрофорен иконом Спас Михайлов – предстоятел на храма, иконом Иван Йонов, иконом Васил Танев, протоерей Стоян Димитров, свещеник Христо Пашов, свещеник Арсений Канъов, свещеник Красимир Каменов от Видинска епархия, свещеник Кирил Попов и протодякон Иван Петков.

Църковните песнопения бяха изпълнени от хор „Св. Наум Охридски“ с ръководител д-р Андрей Касабов – и. д. секретар на Софийската света

митрополия. Въпреки дъждовната вечер и затрудненията в градския транспорт, десетки вярващи от цяла София се събраха, за да отдадат молитвена почит към родния светец.

По време на богослужбата бе осветено петохлебие, парченце от което получиха всички присъстващи в края на вечернята. Тази година, поради ремонтни дейности на ул. „Опълченска“, не се състоя традиционното шествие до лобното място на мъченика.

Празничното вечерно богослужение завърши с вдъхновено патриаршеско слово. Патриарх Даниил се обърна към молитвеното събрание и говори за св. Николай Софийски, който е велик светец, „просиял в българския род и пострадал тук, в този богоспасяем град през 1555 г.“ и тази година се навършват 470 години от неговия мъченически подвиг.

„Когато четем житието му, написано от Матей Граматик, и другите жития на св. Пимен Зографски и на по-рано пострадалите св. Георги Нови и св. Георги Най-нови, придобиваме представа за времена на голяма несправедливост, времена на големи несгоди, трудности и разорения. Виждаме, че тези житиеписци, които вярно предават настроението, духът и живота на своите съграждани по онова време, свидетелстват за светлина, голяма жизнерадост и извисяване над тези житейски трудности на тези човеци и се питаме как е възможно да се понесат тези трудности“, започна словото си Светейшият владика.

„Всичко в живота на християните по онова време е било свързано със св. Евангелие и с вярата. От житието на св. Николай виждаме как всяко едно обстоятелство в живота му се преосмисля и той живее чрез св. Евангелие, чрез Словото Божие. Почти за всяка една житейска ситуация има толкова проникновен цитат от Свещеното Писание. И като се замислим как са живели тези хора?! С каква вяра, колко е близо, колко е проникновено и изпълнено тяхното сърце с вярата, колко близо е бил до тях Христос!

Когато говори за град София, Матей Граматик говори за него с такава любов и със суперлативи, въпреки че по това време градът е бил едно село, и християните са живеели скромно. С какво тогава е бил изявен нашият град София, който тогава се е казвал Средец? Със светиите, които са живели и са пострадали тук, с благочестието на народа, което Матей Граматик така хвали и толкова много се радва, че храмовете са изпълнени с народ, и че се въздига постоянно молитва към Бога“, каза още патриарх Даниил и сподели разсъжденията си за свободата и радостта, която са имали тогавашните

християни, в сравнение с днешните, изхождайки от описанията, дадени в житието на св. Николай Софийски.

„А какво е духовното ни състояние днес? Семейството, което отива в чужбина с децата си, които са родени тук и са проговорили български, майчин език. Пет, шест, десет години са живели тук и само за четири години вече са го забравили. Когато казваме, че се гордеем, че сме дали азбуката на славянските народи и сме развили книжовността, трябва да знаем, че без вярата тази книжовност бързо се изпарява. Без вярата – и писмеността, и културата, и идентичността ни като българи бързо се променя. И нищо лично не остава“, отбеляза Светейшият владика и благопожела:

„Да не униваме в нашето време, да не се предаваме на безразличие! Ако на 17 май 1555 г. цялото християнско население се е вълнувало и е било около мъченика и са наблюдавали това, което се случва, днес вижте колко човека сме в храма?! Колко души сме потомци на нашите предци и колко се вълнуваме и разбираме величието на техния подвиг?! Колко от нас искаме да се докоснем, да получим благословието на мъчениците, тяхната благодат, която ги е укрепвала и колко ценим тази благодат? Колко човека сме днес в храма, в сравнение с почти 2 млн. население в столицата? Това е пагубно – това безразличие, тази непросветеност, тази бездуховност, която обезличава човек. Затова ние трябва да познаваме града си, да почитаме светиите си и да се поучаваме от тях“.

Текст и снимки: Весела Игнатова

